

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5136/19
8.9.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Бољевић, председника већа, Снежане Живковић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, тренутно на издржавању казне у ..., ..., чији је пуномоћник Зоран Живановић, адвокат из Београда, Светозара Марковића 14, против тужене Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, Косовска 31, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 773/16 од 27.2.2019. године, након расправе одржане 8.9.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ се пресуда Првог основног суда у Београду П 773/16 од 27.2.2019. године у ставу првом изреке тако што се ОБАВЕЗУЈЕ тужена Република Србија да исплати тужиоцу АА из ... на име накнаде нематеријалне штете износе од: 200.000,00 динара за претрпљене физичке болове, 150.000,00 динара за претрпљени страх, 150.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности и 90.000,00 динара за душевне болове због наружености, све са законском затезном каматом од 27.2.2019. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом извршења, док се ОДБИЈА као неоснован тужбени захтев тужиоца за износ од још 110.000,00 динара за душевне болове због наружености са каматом од 22.11.2013. године до исплате и за законску затезну камату за период од 22.11.2013. до 26.2.2019. године на досуђене износе накнаде за физичке болове, страх и душевне болове због умањења животне активности.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 773/16 од 27.2.2019. године тако што се обавезује тужена Република Србија да исплати тужиоцу АА из ... износ од 317.400,00 динара на име трошкова целог поступка, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, под претњом извршења.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужена на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 700.000,00 динара, од чега: 200.000,00 динара за претрпљене физичке болове, по 150.000,00 динара за претрпљени страх и душевне болове због умањења животне активности и 200.000,00 динара за душевне болове због наружености, све са законском затезном каматом од 22.11.2013. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да исплати туженој износ од 70.500,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Тужилац је благовремено изјавио жалбу против наведене пресуде, из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану пресуду у оквиру законских овлашћења из одредаба члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11, 49/13-одлука Уставног суда, 74/13-одлука Уставног суда, 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца основана.

У спроведном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју жалба тужиоца неосновано указује, тако да се законитост и правилност побијане пресуде могу испитати са сигурношћу.

Из чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку произлази да је тужилац издржавао казну затвора у трајању од 40 година у КПЗ Ниш у време избијања побуне осуђеника 23.11.2006. године. Службена лица завода била су онемогућена да обављају редовне послове, а служба обезбеђења да успостави ред у заводу без помоћи полиције. Припадници Жанدارмерије су, у садејству са службом обезбеђења КПЗ Ниш, ушли у јутарњим часовима 24.11.2006. године у затворени део Завода - А, Б и Ц павиљоне са задатком да успоставе ред и контролу и том приликом су, након разбијања барикада постављених у сва три павиљона, применили силу према осуђеним лицима који су пружали активан отпор. Током интервенције тужилац је задобио тешку телесну повреду у виду прелома врата лопатице са десне стране, прелома десне кључне кости са ишчашењем раменог зглоба са десне стране и нагњечењем левог рамена и главе због чега је амбулантно збринут и лечен у стационару, а трпео је и физичке болове и страх одређеног интензитета и трајања. Као последица повређивања коф тужиоца је дошло до умањења животне активности и наружења. Првостепени суд није поверовао доказима који говоре у прилог тужиоцеве тврдње да је тужилац задобио тешку телесну повреду током оружане побуне у КПЗ Ниш искључиво радњама (употребом силе) органа тужене, а не од стране других осуђених лица која су пружала отпор, нити је поверовао тужиоцу да том приликом ни на који начин није учествовао у побуни, иако је против њега обустављен дисциплински поступак. Сматрајући да је терет доказивања на тужиоцу, применом члана 231. став 2. ЗПП, првостепени суд је закључио да је тужиочев захтев неоснован и одбио га.

Због погрешне оцене доказа и неправилне примене материјалног права не може се прихватити као правилан чињенично правни закључак првостепеног суда.

По расправи одржаној пред другостепеним судом, на којој је саслушан сведок Братислав Стојанић, предложен у складу са одредбом члана 314. ЗПП, и поново изведени сви докази, које је апелациони суд оценио применом одредбе члана 8. ЗПП, утврђено је да се 23.11.2006. године, када је у КПЗ Ниш избила побуна затвореника, тужилац налазио у том заводу на издржавању казне затвора од 40 година (по пресуди Врховног суда Србије од 05.04.2002. године) и да су припадници Жандармерије, у садејству са службом обезбеђења КПЗ Ниш, 24.11.2006. године око 7,14 часова ушли у затворени део завода (А, Б и Ц павиљон) ради сузбијања побуне, са задатком да успоставе ред и контролу, претходно уклонивши постављене барикаде. Тужилац, који се налазио у павиљону ... у другом крилу, у ... соби бр. ..., није узео учешће у побуни затвореника (којима је иначе била обећана амнестија), није имао оружје, нити било какав предмет подобан за наносење повреда. По савету ББ, затвореника из исте собе, обукао је на себе више ствари и седео на кревету. Након уласка неколико припадника Жандармерије у собу у којој се налазио, тужилац није пружао отпор, по наредби је одмах легао на под, али су након тога и он и остали затвореници примили више удараца палицама. Након што га је неко од припадника жандармерије подигао и извео у ходник, тужилац је бачен на под, пао на раме и повредио се, а затим је док је пролазио кроз шпалир припадника жандармерије и затворске страже задобио ударац палицом у пределу десне кључне кости. По доласку у двориште у ком је било много припадника жандармерије и повређених осуђеника који су уз зид павиљона лежали поређани један тик уз другог, тужилац се пожалио присутним лекарима на повреде и одведен у нишку болницу у којој је прегледан и, након што му је стављена гипсана имобилизација, враћен у затворску болницу.

Током наведене интервенције тужилац је задобио тешку телесну повреду у виду прелома врата лопатице са десне стране, прелома десне кључне кости са ишчашењем раменог зглоба са десне стране и нагњечењем левог рамена и главе, што је код њега проузроковало и дегенеративне промене десног раменог зглоба са хипотрофијом мускулатуре и ограниченом покретљивошћу рамена, нарочито код ротаторних покрета. Због задобијених повреда боравио је у Стационару КПЗ Ниш до 18.12.2006. године. Започета физикална терапија, након 29.1.2007. године, када је тужилац пребачен у КПЗ "Пожаревац", није настављена, противно налогу лекара и захтеву тужиоца. Приликом задобијања повреде тужилац је трпео бол јаког интензитета у трајању од један сат и током наредних пет сати повремено по престанку дејства аналгетика, а затим бол средњег интензитета наредних 30 дана, и слабог интензитета још 30 дана, који траје повремено до данас, а појачава се при промени времена, у условима хладноће и влаге, као и при обављању животних активности десном руком или ношењу терета у тој руци. Тужилац је трпео и страх високог интензитета, и то десетак минута (примарни) и око 24 часа (секундарни), као и секундарни страх средњег интензитета око две недеље и ниског интензитета око шест месеци, с тим што претрпљени страх није оставио трајне последице. Животна активност тужиоца умањена је 15% и огледа се у ограниченој покретљивости десног рамена средњег степена, немогућности ношења терета у десној руци и отежаном самосталном свлачењу и облачењу, а наружење лаког степена огледа се у деформитету левог рамена и хипотрофији мишићне манжете десног рамена.

Решењем дисциплинске комисије КПЗ Ниш од 30.11.2006. године обустављен је дисциплински поступак против овде тужиоца. Тужилац је затим, из безбедносних разлога (због могућности сукоба са другим осуђеницима), распоређен из КПЗ Ниш у КПЗ Пожаревац, решењем Министарства правде, Управе за извршење заводских санкција од 23.1.2007. године. Према извештају Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција од 24.5.2011. године, околности повређивања тужиоца нису могле бити подробно утврђене јер је у време повређивања нарушена безбедносна ситуација у заводу од стране осуђених лица, због чега су службена лица завода била онемогућена да обављају редовне послове, због чега је и обезбеђена помоћ полиције. Према обавештењу исте Управе од 23.8.2017. године приликом интервенције је повређено 38 осуђених лица, док нико од службених лица није повређен, а према 86 екстремних осуђених лица примењена је мера принуде - издвајање у посебну просторију; тужилац је амбулантно збринут на хирургији због нагњечења главе и ишчашења десног раменог зглоба и боравио је у стационару до 18.12.2006. године.

Наведено чињенично стање другостепени суд је утврдио на основу писмених доказа који се налазе у спису, као и налаза и мишљења вешака неуропсихијатра др Зорана Ђурића од 13.4.2011. године и вештака физикалне медицине и рехабилитације др Александре Ракочевић Хрњак од 21.11.2013. године, које је прихватио као стручне и објективне, а на које ни парничне странке нису ставиле примедбе. Исказе тужиоца саслушаног у својству парничне странке и сведока ББ о поступању припадника Жандармерије и затворске страже по уласку у павиљон 24.11.2006. године, о околности да тужилац није учествовао у побуни, нити пружао отпор Жандармерији, као и о начину повређивања тужиоца, другостепени суд је оценио као истините и уверљиве јер су били непротивречни, логични, убедљиви и међусобно сагласни. Другостепени суд је прихватио и исказ сведока ВВ (који је и сам том приликом претрпео фрактуру лобање и потрес мозга) о поступању Жандармерије приликом интервенције сузбијања побуне, иако он није имао непосредних сазнања о самом повређивању тужиоца, пошто је и његов исказ био логичан убедљив и сагласан исказима тужиоца и сведока ББ.

Неповредивост физичког и психичког интегритета заштићена је Уставом Републике Србије (члан 25. став 1), којим је прописано и да нико не може бити изложен мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању или кажњавању (члан 25. став 2), као и чланом 3. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода ("Службени лист СЦГ" - Међународни уговори, бр. 9/03, 5/05, 7/05, "Службени гласник РС" - Међународни уговори бр. 12/10, 10/15), која је саставни део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењује, сагласно одредби члана 16. став 2. Устава.

У складу с тим, Законом о извршењу кривичних санкција ("Службени гласник РС", 85/2005, 72/2009 и 31/2011) прописано је (члан 8) да лице према коме се извршава санкција има право на заштиту основних права прописаних Уставом, потврђеним међународним уговорима, општеприхваћеним правилима међународног права и овим законом (став 1), да то лице може бити ограничено у основним правима само у мери неопходној за извршење санкције и у поступку прописаном овим законом (став 2), као и да свако мора поштовати достојанство осуђеног и да нико не сме угрозити телесно и душевно здравље осуђеног (члан 65). Чланом 127. истог закона прописано је да је,

током извршења казне затвора, осуђени дужан да се понаша у складу са законом и прописима донетим на основу закона, као и по налозима службених лица, осим када би извршење налога било противправна радња (став 1), да се према осуђеном, у циљу одржавања реда и безбедности у заводу, могу применити само оне мере за одржавање реда и безбедности које су утврђене овим законом и прописима донетим на основу овог закона и само у мери у којој је то неопходно (став 2), као и да се не сме применити строжа мера од неопходно потребне с обзиром на природу потребе њене примене и садржину мере (став 3). Услови за примену мера принуде постоје, сагласно члану 128. истог закона, само у шест таксативно наведених случајева, и то када је неопходно да се спречи: 1) бекство осуђеног; 2) физички напад на друго лице; 3) nanoшеће повреде другом лицу; 4) самоповређивање; 5) проузроковање материјалне штете; 6) активан и пасиван отпор осуђеног (став 1). Под активним отпором подразумева се свако супротстављање осуђеног законитим службеним мерама, радњама и налозима службеног или овлашћеног лица које се врши заклањањем или држањем за лице или предмет, отимањем, стављањем у изглед да ће се лице напасти или предузимањем сличне радње (став 2). Под пасивним отпором подразумева се свако супротстављање осуђеног законитим службеним мерама, радњама и налозима службеног или овлашћеног лица које се врши оглушивањем или заузимањем клечећег, седећег, лежећег или сличног положаја (став 3). Мера принуде се може применити и према лицу које противправно ослобађа осуђеног или противправно улази у просторије завода. Ово лице се задржава до доласка овлашћених лица полиције (став 4).

Законом о облигационим односима – ЗОО је прописано (члан 154) да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице (став 1); да се за штету од ствари или делатности од којих потиче повећана опасност штете за околину, одговара без обзира на кривицу (став 2); и да се за штету без обзира на кривицу одговара и у другим случајевима предвиђеним законом (став 3); да је штета (члан 155) умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и nanoшеће другоме физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета); као и да ће суд, за претрпљене физичке болове, душевне болове због умањења животне активности, наружености, као и за страх, ако нађе да околности случаја а нарочито јачина болова и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду (члан 200).

Одговорност државе за незаконит и неправилан рад државних органа прописана је Уставом (члан 35) и Законом о облигационим односима, према коме правно лице (односно послодавац) одговара за штету коју његов орган или запослени проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција или током рада (чл. 171. и 172. у вези са чл.170).

С обзиром на чињенично стање утврђено у другостепеном поступку и на напред цитиране законске одредбе, Апелациони суд у Београду је нашао да је тужена одговорна за насталу штету.

У конкретном случају, одговорност тужене је објективна и у вези са обављањем опасне делатности (одржавање реда и безбедности у затвору). За штету насталу у вези са опасном делатношћу одговара онај ко се том делатношћу бави, сходно члану 174.

став 1. ЗОО, односно његов запослени (чл. 170. до 172). Тужена може оборити наведену законску претпоставку да у оваквим случајевима одговара за штету, односно тужена се може ослободити одговорности међутим, сходно члану 177. ЗОО, терет доказивања да је за штету одговоран неко други (оштећени или треће лице) лежи на туженој. Наиме, чланом 177. ЗОО прописано је да се ималац (тојест вршилац опасне делатности) ослобађа одговорности ако докаже да штета потиче од неког узрока који се налазио ван ствари, а чије се дејство није могло предвидети, ни избећи или отклонити (став 1), као и ако докаже да је штета настала искључиво радњом оштећеника или трећег лица, коју он није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити (став 2); при чему се одговорности ослобађа делимично, ако је оштећеник делимично допринео настанку штете (став 3); док се лице којим се ималац послужио при употреби ствари (вршењу делатности) не сматра трећим лицем (став 5).

С тим у вези, жалбом тужиоца се основано указује да је првостепени суд погрешно применио правила о терету доказивања када је стао на становиште да је тужилац тај који је у обавези да докаже да је повређен од стране органа тужене приликом сузбијања побуне осуђених лица, а не од стране других осуђеника који су пружали отпор, као и да том приликом ни на који начин није учествовао у побуни. По оцени другостепеног суда, осуђеник који издржава казну затвора није у могућности да спроводи истрагу према затворском особљу, још мање према њему непознатим и недоступним припадницима Жандармерије, а нарочито у ситуацији када је, убрзо након овог догађаја, пребачен у КПД Пожаревац, без могућности комуникације са затворским особљем и евентуалним сведоцима. Жалба основано указује и на то да је у вези са побуном осуђеника у КПЗ Ниш, Европски суд за људска права 3.06.2014. године донео пресуду у предмету *“Хабими и др. против Републике Србије”*, коју првостепени суд није имао у виду, упркос налогу из решења Гж 5837/14 од 10.12.2015. године, раније донетог у овом поступку, и обавези да одредбе о људским правима тумачи у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно важећим међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење, прописаној чланом 18. став 3. Устава Републике Србије. У поменутој пресуди Европски суд за људска права је био истоветног становишта као и Апелациони суд у Београду у овој када је подсетио да “... кад неко лице изнесе уверљиву тврдњу да су државни службеници с њим поступали супротно члану 3., та одредба тумачена заједно са општом обавезом државе према члану 1. Конвенције да “јемче свакоме у својој надлежности права и слободе одређене у ... Конвенцији”, подразумева постојање делотворне званичне истраге” (став 71). Истрага треба да буде подобна да доведе до утврђивања да ли је сила коју је држава употребила била оправдана у датим околностима и ако није, до идентификације и кажњавања одговорних, пошто би општа законска забрана мучења и нечовечног и понижавајућег поступања и кажњавања иначе, упркос свом суштинском значају, била неделотворна у пракси, а у неким случајевима би државни службеници могли да злоупотребе права оних под њиховом контролом уз, такорећи, некажњивост (став 73), при чему истрага мора бити и темељна (став 74) и обављена од стране реално самосталних органа.

Тужена је међутим, у конкретном случају спровела истрагу базирану на изјавама Жандармерије и полиције која је учествовала у самом догађају, преко Управе за извршење кривичних санкција, која организује, спроводи и надзире извршење казне

затвора и представља орган управе који је у саставу Министарства правде Републике Србије (члан 12. Закона о извршењу кривичних санкција). Према становишту Апелационог суда у Београду, иако није спровела званичну, темељну и делотворну истрагу преко реално самосталних органа, тужена ипак није успела да докаже да је тужени или неко трећи одговоран за штету коју је претрпео тужилац. Штавише, тужени је био тај који је доказао (својим исказом, саслушаним сведоцима, медицинском документацијом и решењем да је КПЗ Ниш обуставио дисциплински поступак који је против њега покренут због наводног учешћа у побуни) своје тврдње да је поступао правилно, да није био учесник побуне, да је по савету старијих осуђеника покушао да се сачува од повређивања тиме што, приликом уласка припадника Жандармерије у павиљон и собу у којој се налазио, није пружао отпор, нити је имао оружје или предмете подобне за наношење повреда, и што је без одлагања поступао по свакој издатој наредби, те да су му повреде нанели неоправданом и прекомерном употребом силе запослени тужене, која му је након премештаја у КПД Пожаревац онемогућила завршетак лечења (прописану физикалну терапију ординирајућег лекара), супротно дужности из члана 103. Закона о извршењу кривичних санкција.

Другостепени суд је ценио навод тужене да је тужилац могао да се “дистанцира” од побуне затвореника, али је нашао да је исти без утицаја на другачију одлуку. Дистанцирање од других осуђеника у затворским условима, које би захтевао један од осуђеника, уколико не представља дисциплинску меру изолације, реално је тешко спроводиво, због организације безбедносних мера и недостајућих смештајних услова. Осим тога, непосредно пре но што је затворско особље напустило павиљоне, до када је теоретски било могуће ставити захтев за премештај, протести затвореника, због обећане амнестије, били су мирни, па је процена да ли ће они добити насилан облик спадала у домен спекулације. Коначно, након што је протест ескалирао у побуну, захтев за премештај (“дистанцирање”) и није било могуће ставити, тим пре што ни тада није било инцидента, нити значајних оштећења затворских просторија.

Будући да је тужена одговорна да накнади тужиоцу претрпљену штету, проценивши да јачина и трајање физичких и душевних болова (због 15% умањења животне активности и наружености лаког степена) и страха то оправдавају, овај суд је одмерио износ правичне новчане накнаде и обавезао тужену да му је исплати тужиоцу, применом члана 200. ЗОО.

Апелациони суд сматра, имајући у виду све околности конкретног случаја, а нарочито јачину и трајање страха и болова, као и све нелагодности током лечења, да тужиоцу припада правична новчана накнада у износима од 200.000,00 динара за физичке болове и 150.000,00 динара за страх. Имајући у виду степен умањења животне активности тужиоца од 15%, његове године живота (рођен је 1967. године) и све начине на које се умањење животне активности огледа, као и то да су тегобе тужиоца неотклоњиве и доживотне, Апелациони суд у Београду сматра да износ од 150.000,00 динара представља правичну новчану накнаду нематеријалне штете у виду душевних болова због умањења животне активности. С обзиром да је висина накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због наружености условљена објективним и субјективним околностима, да објективне околности обухватају све промене на оштећеном, видљивост промена и како се то манифестује на околину, а да

се субјективне околности односе на самог оштећеног и како се промене, њихова видљивост и реакција околине, манифестују на његову психичку равнотежу у разумној мери, те да је наружење тужиоца (који је у време повређивања био стар 39 година) лаког степена, тужиоцу на име правичне новчане накнаде припада износ од 90.000,00 динара, док је за износ од још 110.000,00 динара, захтев тужиоца одбијен као превисоко постављен и стога неоснован.

Апелациони суд је имао у виду да износ новчане накнаде који суд досуђује треба да буде правичан и одговарајуће одмерен са једне стране, и примерен друштвено-економским условима у којима се досуђује, с друге стране, при чему је водио рачуна и о томе да се досуђеном накнадом не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом. Накнада нематеријалне штете има за циљ пружање сатисфакције оштећеном лицу због претрпљених душевних патњи која се досуђује по слободној оцени суда, у складу са одредбом члана 232. ЗПП.

На све износе досуђене правичне новчане накнаде нематеријалне штете тужиоцу припада и право на законску затезну камату од дана доношења првостепене пресуде 27.1.2019. године, јер је накнада утврђена према критеријумима и вредности новца на тај дан, у складу са чланом 277. ЗОО. Имајући то у виду, одбијен је захтев тужиоца за законску затезну камату за период од 22.11.2013. до 26.1.2019. године, као неоснован.

На основу изложеног, како је другостепени суд на основу расправе утврдио другачије чињенично стање него што је оно у првостепеној пресуди, првостепена пресуда је преиначио, ставом првим изреке ове пресуде, применом члана 394. тачка 1. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка донета је применом члана 165. став 2. у вези са чл. 150, 153. и 154. ЗПП, с обзиром на постигнути успех странака у спору. Тужиоцу су признати трошкови за састав тужбе и три образложена поднеска у износима од по 6.000,00 динара, за две жалбе у износима од по 12.000,00 динара, за заступање на десет одржаних рочишта у износима од по 7.500,00 динара, за приступ на осам неодржаних рочишта у износима од по 4.500,00 динара, за вештачења у износу од укупно 38.000,00 динара и за таксе на тужбу, две првостепене и другостепену пресуду и две жалбе у износима од по 18.600,00 динара, што укупно износи 317.400,00 динара. Висина трошкова обрачуната је сагласно Таксеној и Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, примењеним на основу члана 154. став 2. ЗПП, а према вредности са којом је тужилац успео у спору. На досуђени износ трошкова парничног поступка тужиоцу припада и законска затезна камата од извршности одлуке до исплате, сходно чл. 277. и 324. став 1. ЗОО и 345. ЗПП.

Председник већа-судија
Драгана Бољевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић